

ΓΙΩΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΤΣΙ ΜΙΛΩ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

ISBN 978-960-456-211-4

© Copyright, 2010, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Γιώτα Παπαδοπούλου, Κυριακή-Μαρία Χράντα

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία

Εκτύπωση
Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Στοά του Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ:

Ασκληπιού 60, 114 71 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

«Στα νεανικά όνειρα ...
και την κολλητή μας, Μαρία!»

*Έτσι μιλώ για σένα και για μένα, επειδή σ' αγαπώ
και στην αγάπη ξέρω να μπαίνω σαν Πανσέληνος...*

... Δεν το πίστευα. Σίγουρα έβλεπα εφιάλτη και θα ξυπνούσα από στιγμή σε στιγμή. Περίμενα, αλλά τίποτα. Τα λόγια τους γύριζαν στο κεφάλι μου και το τρυπούσαν. Τόσο καιρό με κορόιδευε, το μόνο που έκανε ήταν να περνάει το χρόνο του, ήταν δολοφόνος και ήθελε να σκοτώσει τον πατέρα μου; Σίγουρα έβλεπα εφιάλτη.

Ξαφνικά το κινητό μου χτύπησε. Γαμώτο, πιο ακατάλληλη στιγμή δεν μπορούσε να χτυπήσει! Ευτυχώς πρέπει να είχε συνοδεύσει τον ξάδερφό του μέχρι κάτω. Άρχισα να το ψάχνω στην τσάντα μου και τότε έγιναν τρία πράγματα το ένα ακριβώς μετά το άλλο. Σταμάτησε το κινητό, ακούστηκε ένας θόρυβος σαν κάτι να έπεσε κάτω και η κουρτίνα άνοιξε. Είχε μείνει μέσα στο δωμάτιο. Ήταν εκεί και ήξερε ότι τα είχα ακούσει όλα.

Το πρόσωπό του είχε χλοιάσει, τα μάτια του είχαν καρφωθεί πάνω μου και με κοιτούσαν έντρομα. Εγώ κατέβασα αμέσως το βλέμμα μου και έφυγα μακριά του κατευθυνόμενη προς την πόρτα. Μπορεί να ακούγεται τρελό αλλά δεν ήμουν φοβισμένη. Αυτό που ένιωθα ήταν θυμός. Η προδοσία του ήταν σαν μαχαίρι κατευθείαν στην καρδιά. Ήταν ένα τέρας χωρίς αισθήματα. Εγώ όμως τον αγαπούσα τόσο πολύ...

Λίγους μήνες νωρίτερα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

*Της παλάμης, η Μοίρα, σαν κλειδούχος...
Μια στιγμή θα συγκατατεθεί ο Καιρός...
Πώς αλλιώς, αφού αγαπιούνται οι άνθρωποι...*

«**Ε**α βγεις επιτέλους από το μπάνιο; Υπάρχουν και άλλοι μέσα στο σπίτι. Είναι επείγον! Θα σκάσω!» άκουγα τον μπαμπά μου να οδύρεται έξω από την πόρτα.

«Τώρα. Σε δυο λεπτά το μπάνιο θα είναι δικό σου» απάντησα αυτόματα.

«Ναι, αυτό είπες και πριν από δέκα λεπτά. Κοίτα όμως ποια είναι μέσα στο μπάνιο και ποιος απ' έξω και περιμένει σαν βλάκας;»

«Να, ορίστε, βρε γκρινιάρη! Πάντα υπερβολικός! Πώς είμαι;»

«Ρε, παιδί μου, κατουριέμαι φύγε από την πόρτα θα σκάσω!»

«Καλά. Πλήγωσέ με κι άλλο. Το αντέχω! Βασικά πάω να ντυθώ, γιατί έχω αργήσει!»

«Περίεργο, πώς κι έτσι;»

«Εσύ δεν ήσουν που κατουριόσουν;»

Αρκέστηκε στο να μου βγάλει τη γλώσσα. Όταν μάλωνα μαζί του, ένιωθα σαν να μαλώνω με πεντάχρονο. Πόσο τον αγαπούσα! Τα μάτια του ήταν σαν παιδιού και παρά την ηλικία του κρατιόταν καλά. Ήταν τόσο ζωντανός.

Μπήκα μέσα στο δωμάτιο με φούρια. Είχα ήδη αργήσει δέκα λεπτά. Το πιο πιθανό ήταν να με σκοτώσει η Ηλέκτρα. Ευτυχώς, μου είχε μείνει μόνο να ντυθώ και πάλι καλά που είχα βρει τι να βάλω από χτες, αλλιώς τώρα θα 'χα μεγάλο πρόβλημα. Φόρεσα την κοντή μου τζιν φούστα, που ήταν δώρο από τα κορίτσια στα γενέθλιά μου, με κολάν και ένα μαύρο φανελάκι, που ήταν λίγο ανοιχτό από μπροστά. Σκέφτηκα να βάλω κάτι άλλο αλλά δε με έπαιρνε ο χρόνος και, στο κάτω κάτω, δε θα με έβλεπε κανένας από τους καθηγητές. Σιγά, δεν ήταν και τόσο ανοιχτή, κατέληξα τελικά.

Κατέβηκα τα σκαλιά δυο δυο και κατευθύνθηκα προς την πόρτα. Έβαλα τα μαύρα πολυαγαπημένα μου σταράκια και κοιτάχτηκα μια τελευταία φορά στον καθρέφτη.

Έτοιμη. «Μπαμπά φεύγω» φώναξα αλλά απάντηση δεν πήρα. Προφανώς ήταν ακόμα στο μπάνιο. Και μετά εγώ κλείνομαι με τις ώρες μέσα!

Βγήκα από την εξώπορτα του σπιτιού βιαστικά κατευθυνόμενη προς τον κεντρικό, σίγουρη ότι αυτή τη φορά θα τα άκουγα για τα καλά. Έλα λίγα μέτρα ακόμη και... ΕΦΤΑΣΑ. Ήταν φυσικά όλες εκεί και περίμεναν ποιον άλλον; Εμένα, τη μονίμως αργοπορημένη φίλη τους. Η Ηλέκτρα ξεχώριζε όπως πάντα με τις μοβ ανταύγειες να ξεπροβάλλουν κάτω από τα κατάρμαυρα μαλλιά της. Η Ναταλία στεκόταν ακριβώς δίπλα της με τα καστανόξανθα μαλλιά της να ανεμίζουν γύρω από το πρόσωπό της. Και τελευταία, δίπλα στην Ναταλία, ήταν η Μάνια με τα πράσινα μάτια της να κοιτάνε αδιάφορα προς το μέρος μου.

«Οπα! Για δες ποια μας θυμήθηκε! Γιατί ήρθες τόσο νωρίς; Μόνο είκοσι λεπτά περιμένουμε σαν τις χαζές!» ξεφώνισε η Ηλέκτρα με όση ειρωνεία μπορούσε να βάλει στη φωνή της.

Δεν ήξερα τι να πω. Είχαν απόλυτο δίκιο. Προσπάθησα να δικαιολογηθώ λέγοντας ένα μικρό ψεματάκι.

«Συγγνώμη, ρε κορίτσια. Ο μπαμπάς μου μπήκε από νωρίς στο μπάνιο και δεν έβγαине. Απορώ τι έκανε εκεί μέσα τόση ώρα. Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι μήπως είχε πέσει μέσα»

«Καλά, βρε κορίτσι μου, δεν πειράζει» είπε η Μάνια.

«Κορίτσια μου, να ξεκινήσουμε σιγά σιγά, γιατί πρέπει να άρχισε ήδη ο αγιασμός» συμπλήρωσε η Ναταλία.

Ξεκινήσαμε να περπατάμε γρήγορα. Ευτυχώς το σχολείο δεν ήταν πολύ μακριά και φτάσαμε σχεδόν αμέσως με ένα ελαφρύ jogging, στυλ Κεντέρη, το παιδί του Ανέμου.

«Φτάσαμε! Δεν το πιστεύω!» ξεφώνισε η Μάνια όταν μπήκαμε μέσα στο κτίριο σχεδόν τρέχοντας.

«Ποιες είναι οι καλύτερες;» ρώτησε η Ναταλία.

«ΕΜΕΙΣ» φώναξε η Ηλέκτρα.

«Χωρίς να θέλω να χαλάσω τον ενθουσιασμό σας όλο το σχολείο μας κοιτάει» ψιθύρισα προσπαθώντας να συγκρατήσω το νευρικό γέλιο στο οποίο ήμουν έτοιμη να ξεσπάσω.

«Κίρα, Ναταλία, Μάνια, Ηλέκτρα» βροντοφώναξε ο διευθυντής, «ελάτε τώρα εδώ. Αργοπορημένες, ακατάλληλα ντυμένες και φυσικά φασαριόζες! Ακριβώς όπως σας αφήσαμε πέρσι»

«Ααα για να σας πω. Δεν φτάνει που ήρθ...», δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της η Ηλέκτρα και της έκλεισα το στόμα. Δεν θέλαμε φασαρίες από την πρώτη μέρα.

«Η Ηλέκτρα εννοεί ότι λυπόμαστε και ότι θα προσπαθήσουμε να βελτιωθούμε» είπα παίρνοντας το χέρι μου από το στόμα της. Ήταν το καλύτερο που μου ήρθε στο μυαλό εκείνη τη στιγμή.

«Εντάξει, το προσπερνάω για πρώτη και τελευταία φορά για φέτος. Πηγαίνετε να σταθείτε με τους συμμαθητές σας» κατέληξε ο διευθυντής μετά από ένα λεπτό.

«Μόνο αυτό δεν ήθελα να πω! Δεν φτάνει που τον τιμήσαμε με την εκθαμβωτική μας παρουσία» μουρμούρισε νευριασμένη η Ηλέκτρα καθώς κατευθυνόμασταν προς τους υπόλοιπους συμμαθητές μας.

Αυτό ήταν! Η Ναταλία μην αντέχοντας άλλο ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια που αντήχησαν σε όλο το διάδρομο.

«Βγείτε έξω ΤΩΡΑ. Αυτό ήταν. Είπα να είμαι καλός αυτή τη φορά αλλά δεν το αξίζετε. Από πέρσι που πατήσατε το πόδι σας στο σχολείο δεν σταματήσατε να δημιουργείτε προβλήματα και να γελοιοποιείτε τα πράγματα» άρχισε να οδύρεται ο διευθυντής μπροστά σε όλο το σχολείο.

«Εντάξει, κύριε, είστε και σε ηλικία εμφράγματος. Μην εκνευρίζεστε. Το εμπεδώσαμε: έξω. Τώρα φεύγουμε. Μόνο, όταν τελειώσετε, φωνάξτε μας, σας παρακαλώ πάρα πολύ, για να πάρουμε τα βιβλία» είπε η Ναταλία με φωνή που έσταζε μέλι.

Όλο το σχολείο φαινόταν να είναι έτοιμο να σκάσει στα γέλια και φυσικά οι ψίθυροι δεν έλειπαν. Είχαμε καταφέρει για ακόμα μια φορά να κάνουμε guest εμφάνιση. Καθώς βγαίναμε έξω προσπαθούσα να εντοπίσω τα αγόρια χωρίς καμιά επιτυχία φυσικά, γιατί ο χώρος ήταν γεμάτος με παιδιά. Τότε καθώς γύρισα το κεφάλι μου, παρατώντας τις άκαρπες προσπάθειές μου να τους βρω, τον είδα. Στεκόταν εκεί και ήξερα ότι ήταν διαφορετικός από τους άλλους.

Ήταν τόσο όμορφος και ταυτόχρονα τόσο τρομακτικός που σου προξενούσε δέος. Τα μαύρα μαλλιά του έπεφταν ατημέλητα προς όλες τις κατευθύνσεις. Το δέρμα του ήταν άσπρο με τόσο αφύσικο τρόπο και τα μάτια του τόσο μαύρα που χανόσουν μέσα τους. Το έβλεπα ότι όλες τον κοιτούσαν και δεν μπορούσα να μην είμαι μία από αυτές. Τότε η Ηλέκτρα με ξύπνησε απότομα και με έβγαλε βίαια από τις σκέψεις μου, όπως έκανε πάντα.

«Έλα, ωραία κοιμωμένη, ξύπνα. Έϊ, γη καλεί Κίρα, γη καλεί Κίρα! Μας πέταξαν έξω θυμάσαι; Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι πρέπει να πάρουμε δρόμο και μάλιστα γρήγορα, γιατί ο διευθυντής είναι έτοιμος να εκραγεί από στιγμή σε στιγμή! Μα καλά τι κοιτάς με τόση προσήλωση;»

«Ποιος είναι αυτός εκεί;»

«Είναι καινούριος, δεν τον ξέρω και δε με νοιάζει ιδιαίτερα να τον μάθω. Τον φίλο του, όμως, πρέπει οπωσδήποτε να τον μάθω και να έχω μια πολύ προσωπική κουβεντούλα μαζί του, αν με πιάνεις»

Και τότε παρατήρησα δίπλα στον εκθαμβωτικό άγνωστο ένα λίγο πιο ψηλό αγόρι, ή μάλλον άντρα, γιατί η σωματική του διάπλαση μόνο αγόρι δεν θύμιζε. Ήταν πιο μυώδης από το φίλο του. Είχε κι αυτός κατάμαυρα μαλλιά, τα οποία ήταν λίγο πιο μακριά και έπεφταν απαλά πάνω στο μέτωπο του. Ήταν ακριβώς ο τύπος του αγοριού που θα μπορούσε να εντυπωσιάσει την Ηλέκτρα, όπως και έγινε.

«Αμάν, ρε Ηλέκτρα. Σε σχολείο ήμαστε. Ούτε αυτό δεν σε συγκινεί»

είπα έχοντας τα μάτια μου ακόμα στον περίεργο νεαρό που μιλούσε αδιάφορα στο φίλο του. Και τότε ένιωσα κάποιον να στέκεται από πίσω μου. Γύρισα και είδα έναν διευθυντή να βρίσκεται σε έξαλλη κατάσταση, με όλο το αίμα να έχει ανέβει στο κεφάλι του. Και μετά τον άκουσα...

«Δε σας πιστεύω. Δηλαδή σε τι γλώσσα πρέπει να το πω για να το καταλάβετε; Έξω! Out! Hinaus!» ξεφώνισε.

«Βεβαίως, κυριούλη μου. Απλά αναρωτιόμουν μήπως θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να μας πείτε ποιοι είναι αυτοί οι κούκλοι που στέκονται δίπλα στην πόρτα;» είπε μελιστάλακτα η Ηλέκτρα. Ήξερε πώς να φτάνει τους άλλους στα όριά τους και φυσικά το κατάφερε για ακόμη μία φορά.

«Ρε Ηλέκτρα...» ήταν το μόνο που πρόλαβα να πω.

«ΕΞΩ! Φύγετε να μη σας βλέπω στα μάτια μου» φώναξε ο διευθυντής με όλη τη δύναμη που του επέτρεπε η φωνή του.

Εμείς αρχίσαμε να κατευθυνόμαστε προς την πόρτα γελώντας και επέτρεψα στον εαυτό μου να κοιτάξει προς το μέρος του μόνο για μια στιγμή. Και τότε πρόσεξα κάτι που μπορώ να πω ότι με ξάφνιασε σε μεγάλο βαθμό χωρίς λόγο. Με κοιτούσε; Δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη, όμως υπήρχε μια στιγμή που οι ματιές μας συναντήθηκαν. Αλλά γιατί με ένοιαζε τόσο; Ο πρώτος ωραίος ήταν ή ο τελευταίος; Γιατί δεν μπορούσα να πάρω το βλέμμα μου από πάνω του;

Φυσικά, αυτό δεν υπήρχε περίπτωση να περάσει απαρατήρητο από την Ηλέκτρα και φυσικά ούτε να το αφήσει ασχολίαστο. Μόλις βγήκαμε έξω έκανε το σχόλιό της.

«Κορίτσια, μαντέψτε τι έγινε μέσα» είπε με ένα παιχιδιάρικο τόνο.

«Ηλέκτρα...» κατάφερα να ψιθυρίσω.

«Ρε, Ηλέκτρα, σταμάτα να είσαι τόσο πειραχτήρι πια. Ας' την ήσυχη την κοπέλα. Δεν φτάνει που μπήκε πάλι μπροστά έτσι όπως τα κατάφερες;» είπε η Ναταλία.

«Εγώ θέλω να ακούσω όμως» είπε η Μάνια με εριστικό τόνο. Ήταν φανερό ότι το έκανε επίτηδες. Ώρες ώρες αναρωτιόμουν αν αυτή η κοπέλα ήταν φίλη μου ή εχθρός μου. Την Ηλέκτρα την ήξερα, ήταν πειραχτήρι, αυτό μου άρεσε πάνω της, αλλά η Μάνια κάποιες φορές

μου θύμιζε τσούχτρα και δεν ήταν μόνο αυτό. Μερικές φορές αυτά που έλεγε σε πλήγωναν πολύ. Δεν ήξερα αν το έκανε επίτηδες ή όχι, πάντως το συναίσθημα που σου δημιουργούσε ήταν ένα: θυμός. Και αυτό κατάφερε για ακόμη μία φορά.

«Δεν μπορείτε να φανταστείτε πώς κοιτούσε η Κίρα τον καινούριο, εκείνο τον ψηλό, καλέ, τον ημίθεο γιατί θεός ήταν ο φίλος του δίπλα!»

«Κατατοπιστικότατη όπως πάντα! Κι αυτός;» την έκοψε η Ναταλία ανυπόμονη.

«Κι αυτός δεν πήγε πίσω! Τον τσέκαρα να την κοιτάει. Είμαι σίγουρη σας λέω!» άκουσα την Ηλέκτρα να συμπληρώνει βιαστικά.

«Βασικά, χωρίς να θέλω να σας στενοχωρήσω, έχω την εντύπωση ότι κοιτούσε εμένα, γιατί καθώς έβγαινα τον είδα να με παρακολουθεί» είπε ως απάντηση η Μάνια. Ένα κύμα θυμού με κατέκλυσε γι' ακόμη μία φορά εξαιτίας της. Μα καλά, γιατί ασχολιόμουν μαζί της, αφού ήξερα τι είδους άνθρωπος ήτανε.

Η Ναταλία έκανε ένα μορφασμό και η Ηλέκτρα ήταν έτοιμη να της απαντήσει –είχε σκεφτεί κάτι καλό ήταν σίγουρο– αλλά τότε ακούστηκε η φωνή του Πάνου που με φώναζε.

«Κίρα! Εδώ είσαι και σε ψάχνω; Επιτέλους, σε βρήκα» ξεφύσηξε με ανακούφιση, ανάμεικτη με χαρά, καθώς μας πλησίαζε.

Δεν μπορούσα να πω ψέματα στον εαυτό μου. Ήταν ωραίο παιδί. Ψηλός, με καστανά μαλλιά και μάτια, αθλητικός, αστείος όταν ήθελε, και φυσικά ο πιο δημοφιλής του σχολείου. Αυτός και η γνωστή τσακαλοπαρέα: Τεό, Θάνος, Γιώργος, Κώστας και φυσικά Πάνος. Όλοι κούκλοι, χωρίς αμφιβολία. Γνωστοί σε όλο το σχολείο για τις φασαρίες που προκαλούσαν. Με τα αστραφτερά τους μηχανάκια και την εντύπωση των «κακών» παιδιών που έδιναν, αλλά που δεν ίσχυε όμως, τραβούσαν την προσοχή όλων σχεδόν των κοριτσιών στο σχολείο. Με μας όμως δεν ήταν το ίδιο. Ήμασταν φίλοι. Άσχετα που μερικοί ονειρεύονταν κάτι διαφορετικό.

Το ήξερα ότι ο Πάνος ήταν τσιμπημένος μαζί μου εδώ και αρκετό καιρό, αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ μέχρι που ήταν ικανός να φτάσει.

Δεν ήθελα να γίνει κάτι μεταξύ μας για δύο βασικούς λόγους: Πρώτον, γιατί δεν ήθελα να καταλήξουμε σαν την Μάνια με τον Τεό. Ένα

μήνα τα είχανε περίπου, αλλά αυτός ο μήνας ήταν καταστροφή. Δεν τον ήθελε, ούτε κι αυτή, αλλά παρόλα αυτά τα φτιάξανε. Είχαν όμως μια σημαντική διαφορά. Του Τεό δεν του άρεσε να του λένε τι να κάνει και να είναι κολλημένοι πάνω του. Ήταν πιο ανεξάρτητος. Πάνω απ' όλα οι φίλοι. Η Μάνια όμως ήθελε πάντα να είναι το επίκεντρο της προσοχής. Έτσι λοιπόν είχαν ένα όχι και τόσο καλό τέλος με αποτέλεσμα να μην της μιλάει κανένας από την παρέα των αγοριών.

Ο δεύτερος, και σημαντικότερος, λόγος που αφορούσε άμεσα εμένα και τις πεποιθήσεις μου ήταν ότι δεν ήμουν ερωτευμένη μαζί του. Ούτε καν τσιμπημένη δε με έλεγες. Απλά μου άρεσε η παρέα του. Εγώ περίμενα τον έναν, αυτόν που με το που θα τον έβλεπα θα ήξερα ότι είναι διαφορετικός, ο ένας για μένα και μόνο.

«Καλά, δεν άκουσες το χαμό που έγινε μέσα. Μας πέταξαν έξω!» του απάντησα.

«Έχει γίνει λίγο ευέξαπτος ο διευθυντής φέτος!» είπε η Ναταλία.

«Ε πώς να αντιδράσει ο άνθρωπος αφού μας χάρισες το γάργαρο γέλιο σου που αντήχησε σαν μια γλυκιά μελωδία στα αυτιά όλων μας» την πείραξε ο Πάνος, τραβώντας μαλακά μια τούφα απ' τα μαλλιά της.

«Σιγά, ρε μαλάκα, δάκρυσα», ακούστηκε ο Τεό από πίσω και τότε όλοι μαζί σκάσαμε στα γέλια. Δεν τους είχαμε καταλάβει πώς γλίστησαν από πίσω μας και άκουγαν τη συζήτηση.

Όλοι είχαμε μαζευτεί πια. Αρχίζει μια νέα σχολική χρονιά και ήμασταν έτοιμοι να κάνουμε τα ίδια ή και χειρότερα από πέρσι, όπως τότε που ο Κώστας είχε τη φαινή ιδέα να κλέψουμε τα κλειδιά της αίθουσας προβολών και να κάνουμε πάρτι, γιατί βαριότανε το δίωρο φυσικής. Ή τότε που ο Γιώργος αποφάσισε ότι ήταν καλή ιδέα να πει στην καθηγήτρια της Γυμναστικής που φώναζε να σκάσει, γιατί είχε πονοκέφαλο.

«Μήπως να πάμε να πάρουμε τα βιβλία;» ρώτησε η Μάνια όταν είδε ότι κανένας δεν ασχολιόταν μαζί της κι έτσι χάλασε για άλλη μια φορά την ατμόσφαιρα που είχε δημιουργηθεί. Τότε όλοι σταματήσαμε να γελάμε και ο Τεό τής είπε ειρωνικά: «Καλή ιδέα, δεν πας να φέρεις και τα δικά μας όσο εμείς θα καθόμαστε εδώ και θα γελάμε;»

«Δεν είμαι η δούλα σου, ξέρεις. Ο Θεός σου έδωσε και χεράκια και ποδαράκια!» είπε η Μάνια φανερά εκνευρισμένη.

«Εσένα πάντως ξέχασε να σου δώσει εγκέφαλο σε αντίθεση με μένα» της απάντησε ο Τεό με τη φωνή του όσο το δυνατόν πιο σαρκαστική.

«Οοοοοο!» είπαν όλα τα αγόρια μαζί.

«Ένα-ένα το σκορ!» συμπλήρωσε γελώντας η Ναταλία.

«Αν μου το έλεγαν εμένα αυτό...» είπε η Ηλέκτρα –ήταν φανερή η προσπάθειά της να την εκνευρίσει περισσότερο.

«Άι στο διάολο, βλαμμένοι!» είπε και γύρισε την πλάτη της επιδεικτικά για να φύγει.

«Γιατί φεύγεις; Περνούσαμε τόσο ωραία γελώντας εις βάρος σου!» είπε ο Θάνος κάνοντας αισθητή την παρουσία του.

«Έλα ρε μην την πειράζετε» είπα και έτρεξα να την προλάβω. Μπορεί πιο μπροστά να με είχε εκνευρίσει πάρα πολύ, αλλά και πάλι φίλη μου ήταν ή... έτσι νόμιζα.

«Ας τους, μωρέ. Αφού τους ξέρεις τι πειραχτήρια είναι. Απλά αγνόησέ τους!» της είπα προσπαθώντας να την ηρεμήσω.

«Εσύ μην το παίζεις αγία. Σε είδα ότι κι εσύ γελούσες» με κατηφόρισε η Μάνια.

Έμεινα ακίνητη, έκπληκτη από αυτό που άκουσα. Δεν το περίμενα να το πει αυτό. Εγώ πήγα να δω αν ήταν καλά παρά την προηγούμενη συμπεριφορά της και αυτή... με κοιτούσε με ένα υπεροπτικό βλέμμα γεμάτο κακία, σαν να μου έλεγε "θα το πληρώσεις".

«Για χαλάρωσε λίγο» είπε η Ναταλία που μας είχε ακολουθήσει και άκουσε τι γινόταν.

«Ας την, είναι εκνευρισμένη τώρα» προσπάθησα να την υπερασπιστώ παρά το γεγονός ότι η επιθυμία μου να την χτυπήσω μεγάλωνε όσο την έβλεπα να απομακρύνεται από εμάς.

«Τι γίνεται εδώ; Υπάρχει πρόβλημα;» είπε η Ηλέκτρα κατευθυνόμενη προς το μέρος μας ήρεμα.

«Άσε με, μωρέ, με την καθυστερημένη. Η Κίρα την υπερασπίστηκε και αυτή μόνο που δεν την έβρισε.» την κατατόπισε η Ναταλία.

«Ναι ε; Αφήστε με να σπλίσω!» είπε η Ηλέκτρα εκνευρισμένα κάνο-

ντας να κινηθεί προς το μέρος της. Και τότε σκάσαμε όλες στα γέλια καθώς η Μάνια έμπαινε μέσα στο σχολείο.

«Πάντως, έχει δίκιο κορίτσια. Δεν πάμε να πάρουμε κανα βιβλίο. Αχρείαστα να 'ναι φυσικά. Αλλά έχω βαρεθεί να είμαστε με το Γιώργο οι μόνοι που δεν έχουμε βιβλία μέσα στην τάξη. Ώρα για μια αλλαγή!» ακούσαμε από πίσω μας το Κώστα να λέει με σαρκαστική φωνή.

«Έχει δίκιο. Πάμε ρε φίλε, να κάνουμε περήφανους τους καθηγητές μας για πρώτη και τελευταία φορά!» ξεφώνισε ο Γιώργος.

Δεν μπορούσα να μη χαμογελάσω ακούγοντας αυτά που έλεγαν. Ήταν από τους λίγους ανθρώπους που μπορούσαν να με κάνουν να νιώσω καλά όσο χάλια κι αν ήμουν.

Κατευθυνθήκαμε όλοι μαζί προς την είσοδο του σχολείου συνεχίζοντας να χαχανίζουμε και να πειράζουμε ο ένας τον άλλον. Κι, όταν μπήκαμε μέσα, δεν πίστευα αυτό που είδα στα μάτια μου. Εγώ καθόμουν και την υπερασπιζόμουν πριν λίγη ώρα και αυτή δεν έχασε την ευκαιρία να με μαχαιρώσει πίσωπλάτα. Ακόμα κι αν ήταν κάτι ασήμαντο προς το παρόν...

«Ε, τώρα, να μην την χαρακτηρίσω. Όχι βασικά λέω να πάω να της πω ακριβώς αυτό που σκέφτομαι γι' αυτήν!» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της η Ηλέκτρα φανερά εξοργισμένη.

«Δηλαδή, συγγνώμη, πώς την είδε; Μην αναφέρουμε ότι μας αρέσει κάποιος, αμέσως να του κολλήσει!» μου ψιθύρισε η Ναταλία δίπλα μου. Ακριβώς αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Την έβλεπα να πιάνει ψιλή κουβεντούλα με το αγόρι που μόλις πριν από δέκα λεπτά της είπε η Ηλέκτρα ότι μου έκανε εντύπωση. Βασικά δεν θα με πείραζε αν ήταν μόνο μια απλή συζήτηση, αλλά την έβλεπα. Είχε φορέσει το όλο τσαχπινιά βλέμμα της και με ναζιάρικες κινήσεις προσπαθούσε γι' ακόμη μία φορά να τραβήξει την προσοχή.

«Τώρα θα της δείξω της ηλίθιας» είπε η Ηλέκτρα και η φωνή της πρόδιδε ότι μόλις της είχε κατέβει μια «δολοφονική» ιδέα. Επί τόπου με τράβηξε και κατευθυνθήκαμε προς το μέρος τους. Είχα αγχωθεί και ντρεπόμουν λίγο. Ήμουν σίγουρη ότι τελικά θα διάλεγαν την Μάνια. Απορώ τι το παλεύαμε. Πάντα έτσι γινόταν, γι' αυτό και τον

τελευταίο καιρό δεν της λέγαμε τα προσωπικά μας. Η φιλία μας έφτανε στο τέλος της, ήταν φανερό.

Πλησιάζαμε όλο και περισσότερο προς το μέρος τους και άκουσα την Ηλέκτρα να μου ψιθυρίζει συνωμοτικά: «Συγγνώμη αν πονέσεις, αλλά κάποια μέρα θα με ευχαριστείς!» Πανικοβλήθηκα. Τι μπορούσε να κάνει δηλαδή; Και τότε κατάλαβα ή μάλλον ένιωσα.

«Τι αδέξια που είμαι!» φώναξε πιο δυνατά από ό,τι χρειαζόταν «Κί-ρα, είσαι καλά; Ωχ, κι εσύ, παιδί, μήπως χτύπησες;»

Τι είχε συμβεί; Η αθεόφοβη με έσπρωξε με όση περισσότερη δύναμη μπορούσε πάνω στον ωραίο άγνωστο κι εγώ έχασα τη γη κάτω απ' τα πόδια μου. Και εκεί που περίμενα να πέσω και να σκάσω σαν καρπούζι στα πόδια του, ένιωσα κάτι να με πιάνει με επιδεξιότητα στον αέρα. Άνοιξα τα μάτια μου, τα οποία είχα κλείσει ως γνωστή κότα που ήμουν, και το πρόσωπό του απείχε μερικά εκατοστά από το δικό του.

Ήταν τόσο όμορφος, πιο ωραίος απ' ό,τι φαινόταν από μακριά. Ένωθα ότι χανόμουν μέσα στα απέραντα μαύρα μάτια του. Και εκεί που απολάμβανα το υπέροχο θέαμα τον άκουσα να απαντάει με ήρεμη φωνή.

«Όχι, είμαι καλά. Η φίλη σου δεν ξέρω. Εεε... είσαι καλά;»

Εκείνη την ώρα δεν μπορούσα να αρθρώσω λέξη. Για να πω την αλήθεια δεν μπορούσα να σκεφτώ μια απάντηση, όσο απλή κι αν ήταν. Σίγουρα θα με πέρασε για καθυστερημένη.

Καθώς με βοηθούσε να σταθώ όρθια, μπόρεσα να απαντήσω στην ερώτησή του. «Ναι, μια χαρά, νομίζω. Ευχαριστώ πολύ» ήταν το μόνο που κατάφερα να πω. Και, καθώς γύρισα για να αγριοκοιτάξω την Ηλέκτρα, την άκουσα να λέει με ευχάριστη φωνή κοιτάζοντας το φίλο του σωτήρα μου.

«Και μια που η τύχη τα έφερε έτσι. Πώς σας λένε;»

«Εγώ είμαι ο Αχιλλέας και από εδώ ο ξάδερφος μου, ο Άρης» ήταν η απάντηση του φίλου του. Και εκεί που ήμουν έτοιμη να κάνω αισθητή την παρουσία μου, για να με προσέξει, άκουσα τη Μάνια να λέει με ναζιάρική φωνή.

«Α, ξαδερφάκια είστε; Γιατί δεν το λέγατε από πιο πριν;»

«Μάλλον για να μην μπαστακωθείς εδώ πέρα και τους πρήξεις με

τις ηλίθιες, σπαστικές και ανούσιες ερωτήσεις σου!» ήταν η τσουχτερή απάντηση της Ηλέκτρας.

«Τι σου έκανα πια και μου συμπεριφέρεσαι έτσι;» ρώτησε η Μάνια μισοθιγμένα και μισοθυμωμένα κάνοντας ταυτόχρονα ένα βήμα μπροστά. Ήταν φανερό ότι είχε εκνευριστεί.

«Δε νομίζω ότι θα ήταν ότι καλύτερο να λύσουμε τα θέματά μας εδώ!» είπα κοιτάζοντας την Ηλέκτρα, γιατί ήμουν 1.000% σίγουρη ότι αυτή θα συνέχιζε τον καβγά που ετοιμαζόταν να ξεσπάσει και δυστυχώς δεν έπεσα έξω, λες και δεν την ήξερα.

«Φύγε, Κίρα, από τη μέση τώρα!» μου φώναξε η Ηλέκτρα και εγώ έκανα ένα βήμα πίσω έχοντας σε ετοιμότητα τα χέρια μου μπας και καταφέρω να σώσω κανένα κομμάτι της Μάνιας! Πήγα και στάθηκα δίπλα στη Ναταλία που τώρα βρισκόταν ακριβώς δίπλα στον Αχιλλέα. Και τα δυο αγόρια είχαν τραβηχτεί τώρα στην άκρη και στο προσκήνιο ήταν η Ηλέκτρα με την Μάνια.

«Μμμ, για να σκεφτώ...» έκανε η Ηλέκτρα προσποιούμενη ότι σκεφτόταν. «Με ενοχλεί η παρουσία σου, αν με πιάνεις. Γενικά δεν τις πολύ πάω κάτι χαζογοκομενίτσες που θέλουν όλοι να τις κοιτάνε»

«Μ' αποκαλείς χαζογοκομενίτσα. Πριν μιλήσεις για μένα πήγαινε να κοιταχτείς στον καθρέφτη που το στυλάκι σου έχει γίνει εντελώς φρικουλέ!» ήταν η απάντηση της Μάνιας. Κοιταχτήκαμε έντρομες με τη Ναταλία. Αυτό δεν έπρεπε να το πει. Ήταν αναμενόμενο τι θα συνέβαινε.

«Τι λες, ρε τσόκαρο, που εσύ ούτε στυλάκι έχεις και θέλεις να μας περάσεις ότι είσαι μια δήθεν άνετη, ενώ στην πραγματικότητα δεν είσαι καθόλου! Έτσι δεν είναι; Γι αυτό δεν ανεβάζεις τις τιράντες του σουτιέν σου μέχρι το σαγόني, για να φανεί ότι έχεις στήθος!»

«Ηλέκτρα, κόφ' το» είπε η Ναταλία.

Και τότε άκουσα τον Αχιλλέα να ψιθυρίζει στον Άρη:

«Μ' αρέσει η μικρή. Έχει τσαμπουκά»

«Γιατί, ρε Ναταλία, τι θα γίνει; Θα βγάλει το σουτιέν της να το κάνει σφεντόνα και να μας απειλήσει; Ούτως ή άλλως άδειο είναι!»

«Ηλέκτρα, τέρμα. Πάμε να φύγουμε. Σας είπα κάτι!» της αποκριθήκα γρήγορα πριν προλάβει να ξεφουρνίσει τίποτα άλλο.

«Οκ, αλλά δεν έχουμε τελειώσει να το ξέρεις!» είπε απευθυνόμενη στη Μάνια η οποία είχε γίνει κατακόκκινη και ήταν ανίκανη να απαντήσει.

«Θα το πληρώσεις αυτό!» κατάφερε να αρθρώσει και έφυγε σαν κυνηγημένη.

«Ναι, χεστήκαμε πάνω μας. Άι στο διάολο!» της πέταξε και μετά γύρισε προς το μέρος των αγοριών σαν να μη συνέβαινε τίποτα και είπε «λοιπόν, τι λέγαμε πριν;»

Τόσο εμείς όσο και ο Άρης είχαμε μείνει μαλάκες. Ήταν απίστευτο το πόσο αναισθητη μπορούσε να γίνει ώρες ώρες. Ο Αχιλλέας από την άλλη την κοιτούσε σαν η αντίδρασή της να ήταν η πιο φυσιολογική στον κόσμο, άλλος άκυρος! Και τότε απάντησε.

«Εεε... ωραίος ο καιρός εδώ πάνω. Ντόπιες είστε;»

«Όχι φυσικά! Αυτό είναι ντροπή και μόνο που το ακούω!» αποκρίθηκε η Ναταλία παίζοντας το και καλά θιγμένη.

«Ε, δεν είναι και τόσο άσχημα» πήρε τον λόγο ο Άρης.

«Ούτε τόσο όμορφα είναι» γύρισα να του απαντήσω κοιτάζοντάς τον στα μάτια. Τα μάτια μου δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από τα δικά του. Και εκεί που έκανα το συνειρμό ότι τα μάτια του έμοιαζαν με αστέρια πετάχτηκε κάποιος και με έβγαλε από τις σκέψεις μου. Πολύ σκεφτική είχα γίνει τώρα τελευταία και δεν ήταν καλό.

«Βρε βρε, τι βλέπω πιάσατε καινούριες φιλίες κορίτσια; Δεν σας έχω πει να μην μιλάτε σε αγνώστους, ειδικά αν είναι αλητόφατσες;» ακούστηκε η φωνή του Πάνου που είχε πάει δίπλα στην Ηλέκτρα. Ένας Θεός ξέρει πώς βρέθηκε εκεί. Ένωθα τα μάτια του κολλημένα πάνω μου και φυσικά κατάλαβα τι τον είχε κάνει να είναι τόσο επιθετικός και αγενής.

«Μπαρντόν! Εμάς είπες αλητόφατσες ή παρανόησα;» ακούστηκε η φωνή του Αχιλλέα ειρωνικά.

«Πάνο, θα μπορούσες να είσαι πιο ευγενικός!» του είπα εγώ. Ήλπιζα ότι η επιρροή που είχα πάνω του θα τον ηρεμούσε λίγο. Αμ δε!

«Τι έγινε, σου θίξαμε τον κούκλο;» γύρισε και μου απάντησε απότομα με μια αηδία. Δεν το πίστευα ότι θα το τραβούσε ποτέ μέχρι εκεί.

Ο Αχιλλέας ήταν έτοιμος να απαντήσει, αλλά ευτυχώς μπήκε στην μέση η Ναταλία.

«Ok boys, το πάρτι τελείωσε! Πάμε να φύγουμε τώρα!» είπε γυρίζοντας προς τον Πάνο και τραβώντας τον από την μπλουζα κατευθυνόμενη προς την έξοδο.

Εγώ ντράπηκα πάρα πολύ. Άσε το άλλο. Αν νόμιζε ότι ο Πάνος ήταν ο γκόμενός μου; Καλά, δε θα έβγαينا έξω, θα τον σκότωνα!

«Λοιπόν... εεε... συγγνώμη γι' αυτά που αναγκαστήκατε να ακούσετε. Δεν είναι κακός ούτε τόσο αγενής απλά...»

«Δεν του αρέσει να του παίρνουν τα πράγματά του;» με ρώτησε μαλακά ο Άρης.

Ήμουν έτοιμη να του απαντήσω αλλά δεν πρόλαβα.

«Αμάν, ρε Κίρα, και σου είπα να του επιστρέψεις το τσιμπιδάκι για τα φρυδιά! Δες πώς κάνει όταν δεν το έχει πάνω του...» είπε η Ηλέκτρα.

Εγώ το μόνο που έκανα ήταν να την κοιτάξω στραβά. Ο Αχιλλέας άρχισε να γελάει και ο Άρης την κοίταξε κάπως, δεν μπορούσα να προσδιορίσω πώς.

«Όχι απλά... άσ' το, μεγάλη ιστορία» του απάντησα εγώ και γύρισα προς την Ηλέκτρα «Πάμε σιγά σιγά;»

«Ναι, γιατί τον κόβω τον άλλον να ξανάρχεται μέσα και τότε δεν τον γλιτώνουμε τον καβγά!»

«Δεν πειράζει, άσ' τον να έρθει, να πάρει ένα μάθημα για να βελτιώσει τους τρόπους του!» αποκρίθηκε ο Αχιλλέας.

Έκανα πως δεν το άκουσα και κατευθύνθηκα προς την πόρτα του σχολείου έχοντας σκεφτεί μερικούς καλούς τρόπους για να πονέσεις έναν άνθρωπο. Για παράδειγμα, να του χώσω μια γερή κλοτσιά στην «οικογένεια» με την επιθυμία να τον αφήσω ορφανό, να του συμπαραλιάσω το μηχανάκι ή να τον αφήσω γυμνό σε κεντρικό δρόμο του χωριού.

Έφτασα με μεγάλες δρασκειλές στην παρέα που με περίμενε στο κέντρο της αυλής.

«Τι καταγκιοζιλίκια ήταν αυτά μπροστά στον ξένο κόσμο» του επιτέθηκα αμέσως. Είχα βρει την τέλεια εκδίκηση: να τον ξεμπροστιάσω μπροστά σε όλους του τους φίλους.

«Θέλω να σου μιλήσω ιδιαίτερος» μου είπε νευρικά.

«Εγώ όμως δε θέλω. Ό,τι έχουμε να πούμε ας το ακούσουν όλοι».

«Πολύ καλά, λοιπόν. Δεν μπορείς να συγκρατηθείς έστω και για τα προσχήματα; Δηλαδή μόλις δεις έναν μέτριο, ας πούμε, πρέπει να ορμήξεις;»

«Μην την προκαλείς! Με την τσάντα στον κώλο σε βλέπω να φεύγεις» είπε γελώντας η Ηλέκτρα.

«Πρώτον, κάνω ό,τι θέλω στη ζωή μου, στην οποία έχεις παρεξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο συμπεριλαμβάνεσαι, και, δεύτερον, δεν έχεις ιδέα τι κάνω και τι όχι κι, αν πιστεύεις κάτι τέτοιο για μένα, ειλικρινά μη διανοηθείς να με ξαναπλησιάσεις σε ακτίνα δέκα μέτρων».

«Να σου πω κάτι, το ξέρεις ότι εγώ σου ταιριάζω καλύτερα από τον καθένα. Είμαι ωραίος, έχω μηχανάκι και είμαι και δημοφιλής!»

«Τι μετριοφροσύνη, θεέ μου! Θα αυτοκτονήσω!» αναφώνησε ο Τεό με ειρωνεία κάνοντας τους υπόλοιπους να σκάσουν στα γέλια.

«Είσαι ο τελευταίος που ξέρει τι μου ταιριάζει και τι όχι!»

«Δηλαδή, εμένα με απαρνιέσαι αγάπη μου! Μετά από τόσα που ζήσαμε και κάναμε μαζί!» απευθύνθηκε στον Πάνο ο Γιώργος με παραπονιάρικη φωνή, αγκαλιάζοντάς τον και βγάζοντας τη γλώσσα του στον αέρα ταυτόχρονα.

«Ωχ, ρε μαλάκα, ξεκόλλα λίγο!» είπε ο Πάνος και τον έδιωξε μακριά.

«Λοιπόν, κορίτσια, πάμε να φύγουμε!» είπα στη Ναταλία και στην Ηλέκτρα.

«Και με μας τι θα γίνει;» με ρώτησε ο Πάνος τραβώντας το χέρι μου και φέρνοντας με κοντά του. Εκείνη την ώρα ένιωσα το αίμα μου να ανεβαίνει στο κεφάλι.

«Άφησέ με ΤΩΡΑ!» φώναξα δυνατά.

«Πάνο, κοντά τα χέρια σου» είπε η Ναταλία και πήγε να με τραβήξει μακριά.

«Οκ, ηρέμησε, Ναταλία. Δεν θα την πειράξω. Το ξέρεις καλύτερα από τον καθένα» της απάντησε.

«Ναι, αλλά δεν αφήνεις το χέρι της!» είπε ειρωνικά.

Τότε με άφησε. Εγώ έσφιξα τα χέρια μου γροθιές και προσπαθούσα να συγκρατήσω την τεράστια επιθυμία μου να τον χτυπήσω.

«Λοιπόν, για να τελειώνουμε! Πάνο, βγάλε τον σκασμό, Κίρα και

Ναταλία, πάμε να πάρουμε τα βιβλία, γιατί μου φαίνεται ότι ούτε εξώφυλλο δεν θα προλάβουμε!» είπε η Ηλέκτρα όταν είδε τον Πάνο έτοιμο να ανοίξει το στόμα του.

«Σας τα πήραμε εμείς» είπε ο Γιώργος περήφανος για τον εαυτό του.

«Ευχαριστούμε πολύ» είπε η Ναταλία.

«Πώς τα κουβαλήσατε και τα δικά σας και τα δικά μας;» ρώτησε η Ηλέκτρα με σκοπό να τους πειράξει.

«Ρε, εμείς είμαστε δυνατοί. Δες μυς!» είπε ο Θάνος σηκώνοντας το μανίκι του και σφίγγοντας το χέρι του.

«Πόπο, ρε κορίτσια, δεν σας θυμίζουν κάτι καχεκτικά που τα βλέπεις στον δρόμο και τους δίνεις λεφτά;» απάντησε η Ηλέκτρα. Εδώ που τα λέμε ήταν σαν να την προκαλούσαν.

«Αυτά αποκαλείς μύες;» είπα εγώ μπαίνοντας στο παιχνίδι.

«Ε, τι να κάνουμε. Εμείς δεν ήμαστε σαν εκείνους εκεί μέσα που νταραβερίζουν!» μου είπε παγερά ο Πάνος κουνώντας το κεφάλι του προς τη μεριά της πόρτας.

Αυτό ήταν! Το ποτήρι ξεχειλίσε.

«Άντε και γαμήσου με καμιά καημένη, μαλάκα, που κάθομαι και σε ανέχομαι!» φώναξα και επί τόπου γύρισα κατευθυνόμενη προς την πόρτα με μεγάλες δρασκελιές.

Ήταν ανεπίτρεπτο. Δες και είχε κάνει κόμμα με τη Μάνια με μότο «ΚΑΙ, ΝΑΙ, ΜΠΟΡΕΙΣ ΚΙ ΕΣΥ ΝΑ ΤΗΝ ΕΚΝΕΥΡΙΣΕΙΣ!». Ήθελα... ήθελα...

Και εκεί που προσπαθούσα να προσδιορίσω τι ακριβώς ήθελα και ταυτόχρονα να κάνω ηρωική έξοδο, ως γνωστή ανισόρροπη, σαβουρντίστηκα κάτω. Τελευταία στιγμή κατάφερα να βάλω τα χέρια μου και έσωσα το πρόσωπό μου.

Ένωθα τόσο ταπεινωμένη και εκνευρισμένη και ηλίθια και... Ήθελα να βάλω τα κλάματα από τα νεύρα μου. Τα ένωθα να μαζεύονται έτοιμα να κάνουν την εμφάνισή τους. Τότε σκέφτηκα ότι δεν μπορούσα να μείνω για πάντα ξαπλωμένη στο τιμμέντο και σηκώθηκα με όση αξιοπρέπεια μου είχε απομείνει.

Φυσικά τα κορίτσια έτρεξαν από πίσω μου γρήγορα, προσπαθώντας να συγκρατήσουν τα γέλια τους. Πρέπει να είχα πέσει με γελοι-

οδέστατο τρόπο. Γι' άλλη μια φορά έγινα ρεζίλι. Ευτυχώς εκείνη την ώρα δεν ήταν μπροστά ο Άρης. Θα είχα πεθάνει!

«Έλα, πάμε να φύγουμε από το κολαστήριο!» μου ψιθύρισε η Ηλέκτρα και με βοήθησε να σταθεροποιηθώ.

«Κίρα μου, είσαι καλά;» με ρώτησε η Ναταλία όσο πιο ήρεμα μπορούσε. Και το ότι κρατήθηκε τόση ώρα και δεν γέλασε ήταν κατόρθωμα για το οποίο της ήμουν ευγνώμων!

«Ναι, καλά! Άντα, πάμε να φύγουμε σας παρακαλώ πολύ!»

«Ε άμα είναι άντα, να πάμε. Στο είπα εγώ ότι το πέσιμο ήταν σοβαρότερο από ό,τι έδειχνε και της άφησε ελάττωμα!» είπε η Ηλέκτρα, και καλά ψιθυριστά, απευθυνόμενη προς την Ναταλία.

«Άντεεε έχω τον πόνο μου έχω κι εσένα!» φώναξα

«Είδες, το λέει καλά, ήταν το πρώτο σοκ!» είπε γελώντας η Ναταλία.

«Ε, κορίτσιαααααα, τα βιβλία!» φώναξε ο Γιώργος, νομίζω, κατευθυνόμενος προς το μέρος μας και κουβαλώντας μια στοίβα βιβλία με τη βοήθεια του καημένου τού Θάνου που είχε ιδρώσει.

«Να τα βάλεις εκεί που ξέρεις! Μας πρήξατε!» του αποκρίθηκα μανιασμένα και, αφού βγήκα έξω από το σχολικό χώρο, έκλεισα την καγκελόπορτα με δύναμη. Το ήξερα ότι ήμουν υπερβολική και ότι τα παιδιά την πλήρωσαν πολύ άδικα, αλλά εκείνη την ώρα, με όσα είχαν γίνει, δεν μπορούσα να είμαι ήρεμη και λογική. Για πρώτη φορά ένιωθα, και πρέπει να ήμουν, εκτός εαυτού!

Τα κορίτσια δεν με ακολούθησαν. Προφανώς έμειναν πίσω να κουβαλήσουν τα βιβλία και να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση, τουλάχιστον αυτό θα έκανε σίγουρα η Ναταλία.

Καθώς περπατούσα, ή μάλλον έτρεχα, ένιωσα το γόνατό μου να τσούζει. Σίγουρα ήταν από το πέσιμο. Σταμάτησα και σήκωσα το κολάν μου, που πλέον είχε μια τεράστια τρύπα, για να επιθεωρήσω τη ζημιά και είδα μια μεγάλη ματωμένη γρατζουνιά στο κέντρο του γόνατού μου.

Ένα ακόμη σημάδι προστέθηκε στα άπειρα που είχα αποκτήσει λόγω της αρτσουμπαλιάς μου από τότε που ήμουν μικρή. Δεν καταλάβαινα πού έκανα λάθος. Ήταν απλό σε λογικά πλαίσια. Πρώτα το δεξί πόδι και μετά το αριστερό· εγώ πού κολλούσα;

Δεν κατάλαβα για πότε έφτασα στο σπίτι μου. Μέσα στα νεύρα μου διέσχισα μια απόσταση είκοσι λεπτών σε δέκα και με χτυπημένο πόδι παρακαλώ.

Βρόντηξα την πόρτα καθώς έμπαινα στο σπίτι κάνοντας όσο το δυνατόν περισσότερο θόρυβο μπορούσα για να καλυμάρω. Δίκιο είχε ο μπαμπάς μου που με φώναζε ηχορύπανση!

Ήμουν μόνη στο σπίτι. Όλοι έλειπαν. Πήγα βιαστικά στο μπάνιο και, αφού έβαλα πενταντιν στην πληγή με τρεμαμένα χέρια από τον πόνο και τα νεύρα μου, μπήκα φουριόζα μέσα στο δωμάτιο. Κοπάνησα και την πόρτα πίσω μου μήπως και εκτονωθώ, αλλά τίποτα.

Αποφάσισα ότι λίγη μουσική μάλλον θα με βοηθούσε να χαλαρώσω. Έβαλα τα ακουστικά στα αυτιά μου και, αφού ξάπλωσα στο κρεβάτι με κλειστά μάτια ακούγοντας την αγαπημένη μου μπαλάντα, έκανα ένα γρήγορο απολογισμό της μέρας. Και πού κατέληξα; Ότι ήταν μία από τις χειρότερες.

Πρώτον, μαλώσαμε με τη Μάνια και μάλλον χωρίς να διορθώνεται. Δεύτερον, έγινα ρεζίλι μπροστά στον ξένο κόσμο λόγω της ζήλειας τού Πάνου. Τρίτον, ανακάλυψα ότι είναι πιο ασφαλές να χρησιμοποιώ πι για τις μετακινήσεις μου και, τέλος, φέρθηκα απαίσια στον Γιώργο και τον Θάνο που το μόνο που ήθελαν ήταν να μου δώσουν τα βιβλία μου. Πάντως ένα καλό συνέβη. Γνώρισα κάποιον, ο οποίος μου έκανε εντύπωση και μάλιστα μεγάλη, μετά από αρκετό καιρό είναι η αλήθεια.

Άραγε τι θα γινόταν στο τέλος; Προσπάθησα να κοιμηθώ –πράγμα καθόλου δύσκολο για μένα, αφού ο ύπνος αποτελούσε δεύτερο χόμπι μου– ακόμη κι αν ήταν μεσημέρι, με την ελπίδα να κοιμάμαι μέχρι το βράδυ, για να μη χρειαστεί να σκεφτώ και να αντιμετωπίσω την πραγματικότητα. Η σχολική χρονιά που ξεκινούσε αναμενόταν να είναι επώδυνη. Και πού να ήξερα...